

Laura Clark is even niet beschikbaar

HELEN RUSSELL

**LAURA CLARK IS EVEN
NIET BESCHIKBAAR
(EN LEEST HAAR MAIL NIET)**

VERTAALD DOOR ROSALYN VAN MOORSELAAR

ISBN 978-90-492-1118-9
ISBN 978-94-023-2919-3 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Laura Clark is Away From Her Desk*
Vertaling: Rosalyn van Moorselaar
Omslagbeeld en -ontwerp: © DPS Design & Prepress Studio
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Helen Russell. First published in 2026 by Wildfire
An imprint of Headline Publishing Group Limited
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor iedereen die ooit op vrijdag om 17.00 uur een e-mail ontving met 'spoed'
als onderwerp: dit boek is voor jou*

PROLOOG

Ansichtkaart: een foto in sepiatinten van Brunels Sounding Arch.

Maidenhead, Berkshire, 19-07-1999

Lieve Laura,

Dit is mijn uitzicht voor de komende zes weken (ja, echt: zes!). Uitzendwerk. Vanmorgen nog warme kopieën uit het apparaat moeten halen. Is dit nu volwassenheid? Ik hoop van niet. Ik wil de wereld in. Terugvallen op mijn discutabele Frans, verliefd worden in de trein en leven uit een rugzak. Ik blijf maar denken aan het Peggy Lee-liedje dat oma vroeger draaide – ik kijk om me heen en vraag me af: *‘Is that all there is?’* Ik ben tijdens de lunch naar het station geweest – een Interrail-pas voor een maand kost 157 pond. Tijd voor een avontuur? Zeg ‘ja’...

Ruth x

Ansichtkaart: Windsor Castle op een mistige ochtend, met 'Groeten uit Windsor' in cursiefschrift. 'Windsor' is met een balpen doorgestreept en vervangen door 'Staines'

Maidenhead, Berkshire, 23-07-1999

Lieve Ruth,

Je had me al bij 'rugzak'! Ik heb vanochtend mijn ontslagbrief getypt (per ongeluk zevenenveertig keer afgedrukt. Bevrijdend). Laten we verdwalen in Parijs. Laten we Italiaanse espresso drinken waar onze handen van gaan trillen. Laten we doen alsof we Proust lezen en linnen dragen (LINNEN!) terwijl we exotische ruïnes verkennen. Jij neemt je twijfelachtige Frans mee, ik loperamide (weet je nog wat mam zei over Europese zuivelproducten?). We gaan bij zonsopgang op pad!*

Laura x

*op een vooraf afgesproken dag over een paar weken, als we eenmaal hebben ingepakt en de treintijden het toelaten...

Maandag, juni 2026

Laura was er niet. De Laura-vormige figuur die normaal gesproken achter het tweede bureau van links zat, was opvallend afwezig en op de tapijttegels lag een zandloper in stukken. Twee problemen die Ian niet op zijn to-dolijst had gezet. Hij zou te zijner tijd een grondig onderzoek instellen naar de kapotte zandloper, hoewel hij betwijfelde of die gemist zou worden. Het nieuwe initiatief van hogerhand, waarbij iedereen vijf minuten moest praten over datgene waar ze mee bezig waren, was nooit populair geweest. Maar vandalisme ging wel erg ver.

Voorlopig plaatste Ian een geel, opvouwbaar veiligheidsbord met de tekst LET OP, NATTE VLOER aan de ene kant en SCHOONMAAK BEZIG aan de andere kant. Er was geen variant met ALLES BEDEKT MET GEVAARLIJK SCHERP ZAND, dus Ian hoopte dat het universele waarschuwingssymbool volstond. In het beleidshandboek van Imerco stond duidelijk: 'Alle ongevallen en bijna-ongevallen moeten onmiddellijk worden gemeld bij de betreffende functionaris.' Maar omdat Ian, naast zijn contractuele rol als hr-manager, ook deze functie bekleedde, noteerde hij het incident in een rood logboek en stuurde hij het door naar de onderhoudsafdeling. Voor zover dat iets zou uithalen. Dan was er nog Laura.

Had ze iets over vandaag gezegd? Punctualiteit was erg belangrijk op kantoor. 'Medewerkers moeten op tijd en klaar om te werken verschijnen', had Ian op zijn eerste dag gelezen – en niemand hoefde de regels twee keer aan Ian uit te leggen. Nooit. Toen hij negen was, werd hij in zijn schoolrapport beschreven als een oude ziel en twintig jaar later was daar weinig aan veranderd. Afwezigheid op kantoor moest minstens een uur voor aanvang van de werkdag worden gemeld (punt 2.3 in het beleidshandboek). Er zat niets in zijn inbox. En Laura was nergens te bekennen. In plaats daarvan doemde boven de halfhoge scheidingswand bij Ians bureau een vrouw op met donker haar, strak naar achteren gebonden in een paardenstaart.

'Goedemorgen, Ian!'

Ian kon alleen maar knikken als reactie.

‘Heb je Laura gezien?’ vroeg Chloe.

‘Nee, sorry, Chloe,’ zei Ian. Hij beseftte dat hij zijn adem had ingehouden en blies eindelijk uit. Chloe had een vissenkomp vol kleine, gekleurde theezakjes in haar handen.

‘Wat moet je met die kom vol theezakjes?’ vroeg Ian, nog steeds met een brok in zijn keel.

‘Het zijn speciale theesoorten. Voor bezoekers. Een nieuwe regel van hogehand.’ Chloe sloeg haar nepwimpers op naar de verdieping erboven. ‘Hij zegt,’ ze kneep haar ogen tot spleetjes op om het vanaf haar monitor te lezen: “‘Het bedrijf levert standaard theezakjes, maar als je kruidentheewilt of” – Chloe wees naar het etiket dat ze met de Dymo-printer op kantoor had gemaakt, waarop stond: SPECIALE THEESOORTEN – “dan wordt het personeel verzocht hun eigen thee te kopen.”’

Ian liet een soort verstikt gefluit horen. Chloe keek hem boos aan.

Ian nam een Smintje.

‘Die zijn alleen voor vips,’ zei Chloe. ‘Ik zet ze op Laura’s bureau, dan kan ze het in de gaten houden.’

‘Weet Laura dat je ze op haar bureau zet?’

Chloe keek Ian met haar meest doordringende blik aan. ‘Als Laura er niet is, kan ze er ook niet over klagen, toch? Dus, als je toch die kant op gaat...?’ Ian ging die kant niet op. Chloe gaf hem de kom toch maar.

Ian was niet blij met dit nieuwe plan. Het was al erg genoeg geweest toen ze de melk hadden weggehaald. Sommige jongere medewerkers dronken blijkbaar een halve liter per dag, als maaltijdvervanger. ‘Of als middel tegen een kater,’ had Tom gezegd, waarna hij had verteld dat de dagen van katers en melk toen hij in de twintig was tot de gelukkigste periodes van zijn werkzame leven behoorden. Ian vroeg zich af of zijn dagen van katers en melk nog moesten komen. Hij zou binnenkort dertig worden. Had hij de boot gemist? Natuurlijk was er niets grappigs of cools aan het misbruik van bedrijfseigendom. Toch liet Tom het klinken alsof het leuk was. Tom, die met zijn een meter drieënnegentig boven hen allemaal uittorende, had armen zo dik als Ians dijen, een permanente bruine teint en talloze verhalen over losbandigheid. In tegenstelling tot Ian. Soms was Ian bang dat hij per ongeluk de hoogtepunten en diepteunten van zijn jeugd had gemist. Ian was in ieder geval een stuk minder uitbundig.

Laura was woedend geweest toen haar werd gevraagd de nieuwe melk-

regel te handhaven. Ze had iets gezegd over de bazen die ‘lactose op een ongepaste plek konden stoppen’ en bracht wekenlang melk voor iedereen mee, totdat de baas (‘Noem me maar Dave’) erachter kwam en haar opdroeg ermee te stoppen. Maar nu nam het management haar haar theezakjes af... Ian haalde diep adem. Hij zette de vissenkom op Laura’s bureau en zag Tom terugkeren van de koelkast met miniworteltjes, hummus en een bakje gesneden rode biet. Omdat het schoonmaakkudget was gekort, moesten ze allemaal hun bureau dagelijks afvegen met een antibacterieel doekje. Die waren echter niet opgewassen tegen Toms bietenverslaving. (‘Zeer hardnekkige vlekken’, zoals Ians moeder hem altijd had gewaarschuwd.) Toms werkplek leek op dat moment wel een plaats delict.

‘Geen Laura?’ vroeg Tom met een mond vol half gekauwde wortel. Ian slikte plaatsvervangend (‘Beleid voor werknemers 3.iii: Lopend eten of drinken is verboden vanwege verstikkingsgevaar.’).

‘Nog geen teken van leven,’ zei Ian. Het personeelsuitje van Imerco was gepland voor woensdag, en op dinsdag zou alles klaargezet worden. Was Laura daarnaartoe gegaan? Zou ze een dag eerder zijn gegaan? Laura ging graag grondig te werk. Dat was een van de dingen die Ian in haar waardeerde. Maar had een uitstapje hogere prioriteit dan Het Rapport? Het moest deze week ingeleverd worden en er was nog zoveel te doen. En als Laura van plan was geweest om eerder te beginnen of op afstand te werken, waarom had ze dan niemand op de hoogte gesteld (contractuele verplichting; werktijden en aanwezigheid, 2.3i)? Was er iemand anders die Het Rapport kon afhandelen? Ian keek vluchtig om zich heen in het kantoor, in een poging de gestalten in witte overhemden van elkaar te onderscheiden. Hij volgde Toms blik en zag Dannii, helemaal in het groen.

‘Net een sexy blaadje...’ mompelde Tom. ‘Ze fleurt de boel wel op, hè?’

Ian zei niets. Tom had net zijn laatste D&I-opfriscursus achter de rug, omdat hij Dannii ‘decoratief’ had genoemd. Dannii was, voor zover Ian kon inschatten, een zeer bekwame jonge vrouw die zich op de achtergrond hield. Iets wat Ian ook respecteerde. Ze had wel de ongelukkige gewoonte om boeken te lezen tijdens werktijd, wanneer ze dacht dat niemand keek. Chloe had gezegd dat dit ‘nogal een privilege’ was. Maar wat het ook was, het was duidelijk dat Ian zich dat niet kon veroorloven, dus gehoorzaamde hij. Altijd.

‘Als je je aan de regels houdt, kun je niet falen,’ had zijn moeder altijd gezegd. Prestatie, gehoorzaamheid en ijver waren geen eigenschappen die gewoon leuk meegenomen waren. Volgens haar waren het ‘kenmerken van succesvol ouderschap’. Het was niet alleen een goed streven om de familie trots te maken, het was een overlevingstactiek. En het had gewerkt. Toch? Ze gaven niet aan elke eenentwintigjarige een bachelordiploma en een tweedehands Nissan Micra, wist Ian. Protocollen bestonden niet voor niets. En dus drukte Ian om precies 9.01 uur op verzenden.

Aan: Laura Clark

Van: Ian Rundell

Onderwerp: Alles oké?

Automatisch antwoord: Re: Alles oké?

Laura Clark is niet op kantoor. Het kan even duren.

Met vriendelijke groet,

Laura Clark

hr-manager, Imerco Kraanverhuur

www.imercocranes.co.uk

Hè? Dit was gek.

‘Ian?’ Chloe’s stem doorkliefde de lucht. ‘Heb je dit gezien?’ Ian sprong op. ‘Wie schrijft er nou over zichzelf in de derde persoon? Wie denkt Laura wel dat ze is?’ Chloe hees zichzelf overeind en liep naar Tom toe. Tom propte reflexmatig meerdere wortels in zijn mond.

‘Heb jij Laura’s automatisch antwoord al gezien?’ vroeg Chloe op hoge toon, met een klembord tegen haar borst gedrukt. Chloe ging nooit ergens heen zonder klembord of ordner. Ze had Ian ooit verteld dat het er gewoon officiëler uitzag.

‘Mnnnnuunng’ was het enige geluid dat Tom kon maken.

Chloe boog zich over Toms bureau om bij zijn toetsenbord te komen, terwijl hij achteroverleunde om haar de ruimte te geven. Met een rate-lend geluid op de toetsen opende ze Toms inbox, typte Laura’s naam in het ‘Aan’-veld en stuurde één enkel teken: ‘?’

Meteen kwam hetzelfde antwoord terug als Chloe zelf had ontvangen.

‘Is dat alles?’ zei hij.

‘Dat is alles.’ Chloe perste haar lippen op elkaar.

Tom duwde nog een wortel naar binnen. ‘Is dat alles wat ze schreef?’

‘Waarom zou je dat doen?’ vroeg Chloe. ‘Waarom zou je nog meer eten naar binnen werken voordat je begint te praten?’ Chloe had een hekel aan mensen die met volle mond spraken, evenals aan mensen die soep aten in het openbaar (‘Zo kom je zwak over’), aan alle mensen die renden alsof ze achtervolgd werden, aan mensen die zeiden ‘Ik zal je niet met de details vervelen’ en dat vervolgens wel deden, en aan volwassenen die *Minecraft* speelden. Ian had dat door bittere ervaring geleerd. Vanmorgen was het Toms beurt.

‘Een beetje zelfrespect is wel op zijn plaats,’ mompelde Chloe.

‘Sorry,’ bracht Tom uit tussen een paar kauwbewegingen door. Hij at zijn wortel op. Zij wachtte. Eindelijk slikte hij moeizaam, met een rood gezicht. ‘Wat ik zei was: “Is dat alles wat ze schreef?”’

‘Nou, dat was het wachten waard!’ zei Chloe. ‘Ja, Tom: dat is alles. En nu is ze er verdorie helemaal niet. En ook nog op een dag dat de lift kapot is. Wat zal Dave daarvan zeggen?’

Noem me maar Dave, die tijdens Ians aanstelling nog nooit een voet op de werkvloer had gezet, had zijn assistent vorige week gevraagd om de lift te repareren. Zijn assistent had Chloe vervolgens gevraagd om de lift te repareren. En zo had Chloe, in haar oneindige wijsheid, besloten dat ze zouden loten om te bepalen wie de lift daadwerkelijk zou repareren. Laura had de hele vrijdag vergaderingen gehad. Toen ze terugkwam bij haar bureau, lag er een eenzaam stukje papier rechts van haar muismat. Chloe stuurde haar een e-mail om haar te laten weten dat ze het kortste lootje had getrokken en daarom de lift zou repareren.

Technisch gezien had Laura het Tom kunnen laten doen. Technisch gezien stond Laura hoger in rang dan zij allemaal; ze was er in ieder geval het langst.

‘Maar als ze niet voor zichzelf opkomt, wat verwacht ze dan?’ had Chloe aan Ian gevraagd. ‘Wie niet waagt, die niet wint, zoals ze zeggen.’ Ze had naar een mok op haar bureau gewezen waarop die wijsheid stond. Chloe wist haar mondje wel te roeren. Chloe zou het ver schoppen, had ze tegen Ian gezegd. Chloe was een topbijdrager op LinkedIn. Chloe begon elke dag met een affirmatie, had een ‘sterke cryptoportfolio’ en was op weg om op haar vijftigste met pensioen te gaan (althans, dat zei ze).

‘Wie lacht er dan het laatst?’ had ze aan Ian gevraagd.

‘Jij?’ had hij gegokt. Chloe had geknikt.

Tom mocht zijn online managementcursus dan niet afgemaakt hebben, hij had wel allerlei zakelijke boeken met klinkende titels op zijn bureau liggen, zoals *Groots winnen*, *Winnen boven alles* of gewoon *Win, win, win*. Tom had er misschien zelfs wel een paar gelezen, dacht Ian. Tom droeg felgekleurde sokken, ging veel uit en voetbalde. Tom had veel succes ‘bij de dames’ (zei hij). Niemand zag Tom of Chloe over het hoofd. Terwijl hij, Ian, ‘een echt harde werker’ was, zoals Chloe had gezegd. Dannii was Dannii. En Laura was er gewoon altijd geweest. ‘Een soort behang,’ zoals Chloe stelde. Dus Laura had de lift. Alleen vandaag niet, zo leek het. En de lift was al snel een fulltimebaan.

‘Waar is die met de bril?’ Een klein mannetje in een bruine broek dook naast Chloe op.

‘Pardon?’

‘De liftmanager? Met die bril?’

‘Bedoelt u Laura?’ vroeg Ian.

‘Ja.’

‘Laura draagt geen bril,’ zei Ian voorzichtig tegen de man in de bruine broek.

‘O nee?’ Tom en Chloe keken allebei verbaasd.

‘Nee.’ Ian schoof zijn eigen bril een beetje recht.

‘O, oké, nou ja, de lift is kapot. Dat wilde ik jullie even laten weten.’

‘Oké, nou, bedankt.’ Ian had een verzoenende toon.

‘Verder nog iets?’ Chloe had een toon van ‘waag het eens’.

De man in de bruine broek schudde zijn hoofd en schuifelde haastig weg. Ian dacht even een vonkje te zien opspatten tussen zijn instappers en de tapijttegels. ‘Ga nooit de deur uit op instappers,’ waarschuwde zijn moeder hem altijd, samen met ‘Nooit sloffen met je voeten’, misschien wel juist om die reden. Zouden die schoenen brandgevaarlijk zijn? vroeg Ian zich af. Moest hij er iets van zeggen? Hij had echter geen tijd om er lang over na te denken omdat er een man van de eerste verdieping arriveerde met de melding dat ‘de koelkast vreemd rook’.

2

Sian zat met haar benen gekruist op haar bed, haar telefoon rechtop tegen een stapel boeken, de camera gericht op het schetsboek op haar schoot. Het schetsboek lag open op een lege pagina. Een van de vele. Ze staarde, zuchtte en zette toen, aarzelend, het potlood op de pagina. De lijn zag er stijfjes uit. Onhandig. Slecht.

Sian had zo veel TikToks gezien van mensen die nonchalant door schetsboeken bladerden, elke pagina vol met zelfverzekerde lijnen, felle kleuren en perfecte composities. Ze had er uren naar gekeken en zichzelf voorgelaten dat zij dat ook kon, als ze maar de juiste materialen had. Of connecties. Of goede cijfers voor haar eindexamens. Als ze maar het gevoel had dat haar werk het waard was. Maar toen Sian naar haar eigen schetsboek keek, zag ze alleen maar de lege, eindeloze witheid van de pagina.

Ze bestudeerde zichzelf op haar telefoon. De zachte gloed van de feestlampjes zou het beeld moeiteloos etherisch moeten maken (ze had genoeg accounts met de hashtag #effortlesslyethereal gevolgd om dat te weten). Maar de belichting was niet goed. Het maakte alles vlak en saai. Haarzelf ook.

Het plan was simpel: een nonchalante, artistieke video opnemen, lui schetsend met zachte indiemuziek op de achtergrond, alsof het talent uit haar vingertoppen stroomde. En dat alles terwijl ze er #moeiteloosetherisch uitzag. Sian kon die persoon zijn, toch? Als ze maar de juiste belichting had. En wiens schuld was het dat ze die niet had? Die van haar moeder natuurlijk.

Het was pijnlijk om naar de opname te kijken. Niets eraan straalde moeiteloze kwaliteit uit. Integendeel, eerder verlamdende zelfkritiek en slechte belichting. Sian verwijderde de video en wreef met haar polsen over haar spijkerbroek. Consistentie was alles als het om content ging, maar het was al dagen geleden dat ze voor het laatst iets had gepost. Het ergste was: haar moeder reageerde niet. Sian schaamde zich al lang voor haar ouders, maar dit ging wel erg ver.

Waar was haar moeder eigenlijk mee bezig? Wat kon er zo belangrijk zijn dat ze geen simpel lampje voor haar enige dochter kon bestellen?

Elodies moeder was paardentherapeut en had een eigen podcast. Jades moeder werkte in het talentenmanagement. Maar die van haar? Die van haar werkte voor een baas. Ze deed... iets. Sian was er zeker van dat als ze ook maar iets te veel nadacht over wat haar moeder deed, ze zich dood zou vervelen. En jezelf doodvervelen bestond echt. Het was mogelijk. Ze had het online gezien. Dus Sian dacht liever niet te veel na over het feit dat haar moeder altijd van negen tot vijf op kantoor zat. Of beter gezegd, meestal van acht tot zes. Het was vreselijk saai. En ze wilde niet voor het weekend doodgaan. Zij en Jade hadden plannen gemaakt. Ze zouden samen content gaan maken, als basis voor hun toekomstige carrières. Misschien dan. Zij zou in ieder geval spannender werk vinden dan haar ouders... Ze realiseerde zich dat ze wéér aan hen dacht. Stop! Sian vroeg zich af of er een kans bestond dat ze geadopteerd was. Het adoptiebureau had volgehouden dat er geen fouten waren gemaakt. Dat gebeurde zelden, blijkbaar. Wat Netflix haar ook wilde laten geloven. Dus leek dit Sians leven te zijn. Haar echte leven. Ze krabde afwezig aan de binnenkant van haar ellebogen en dagdroomde over haar 'echte ouders'.

Haar vader was er niet vaak. Hij had vroeger een nogal indrukwekkende baan gehad. Pas later in zijn leven was hij een beetje... hoe had Jade hem ook alweer omschreven? O ja: 'opa-achtig' geworden. Lekker dan.

Spraakbericht, verzonden om 09.45 uur.

'Mam? Met mij... Heb je die nieuwe ringlamp waar ik om vroeg wel besteld? Er staat ook dat ons Just Eat-account is geblokkeerd en Elodie komt straks langs. Ik heb je al een miljoen appjes gestuurd. Ben je nog steeds boos op me vanwege de banenbeurs? Ik zei toch al dat ik niet zou gaan. Ik heb gezegd dat dit een tussenjaar is. Een tussenjaar van een jaar dus. Het zou fijn zijn als je dat misschien zou respecteren? Jades moeder zegt dat het heel dapper is om niet aan de leiband van school te lopen en niet als een slaapwandelaar door het leven te gaan. Echt. En ik heb toch gezegd dat ik vrijdag wel naar papa's stomme evenement ga? Dus, als je dit hoort, kun je dan de lamp via Amazon Prime bestellen en Just Eat opnieuw activeren? Of als je echt door wilt gaan met deze... wrede schijnvertoning, kun je dan taco's voor ons maken? Elodies moeder zegt dat dat heel makkelijk is.'

Toen liet ze zich achterover op haar bed vallen en scrolde verder. Ze keek naar mensen met perfecte belichting, die het leven leidden dat zij eigenlijk had moeten leiden...

‘Dit is de voicemail van Laura Clark. Ik ben helaas even niet beschikbaar, laat een bericht achter na de pieptoon.’

Piep...

‘Laura? Met je moeder. Zou je misschien wat coldpacks voor me kunnen halen? Ik hoorde net een man op de radio zeggen dat iets als “ijsbaden” heel goed voor je is. Schijnbaar perfect tegen veroudering. Hij neemt er hele baden mee. Nou, daar zit ik niet op te wachten, maar als ik wat van die koude kompressen aan weerszijden van mijn gezicht zou houden, ziet het er misschien wat frisser uit, weet je. Sue van de overkant, je kent Sue toch? Haar dochter nam haar mee naar een dubieuze spa. Nou ja, Sues dochter neemt haar elk jaar mee naar een spa voor haar verjaardag, leuk, toch? Ik zou ook wel naar een spa willen... Hoe dan ook, dit jaar gingen ze voor een massage, een champagnebrunch, een sauna en daarna een koude douche. Warmte- en koudetherapie noemen ze het. Maar er komt geen therapeut aan te pas. Die fout maakten we allebei de eerste keer. Sue had zelfs al rondgebeld! Maar blijkbaar doen die niet aan hete therapie. Achteraf hebben we er wel om gelachen. Sue is echt een grapjas. Een flinke, natuurlijk. Ze is wat van het padje geraakt tijdens de lockdown. Maar goed, ik weet dat je het druk hebt met je “baan” en ik wil het eigenlijk niet vragen... maar we hebben binnenkort een nordic-walkinglunch en ik wil er graag op mijn best uitzien. Volgens de Co-op is alles uitverkocht! Ze zeggen dat ze pas aan het einde van de week nieuwe voorraad krijgen, als er een hittegolf wordt voorspeld. Weet je of er echt een hittegolf komt? Als dat niet zo is, dan kun je ze misschien aan je online boodschappenlijstje toevoegen, dat heb je toch altijd bij de hand. Dan kun je ze in het weekend meenemen. Kom je nog wel in het weekend? De tuin ziet er een beetje verwilderd uit en ik mis Mark. O, en ik wilde nog zeggen dat Sue denkt dat –’

Tweede bericht, verzonden om 11.04 uur:

‘Laura? Je moeder weer. Ik werd onderbroken. Deed jij dat? Zoals ik al zei, Sue denkt dat 5G meeluistert. Of Siri. Ze weet niet zeker welke van de twee. Dus wees voorzichtig, oké? En denk aan de coldpacks. Als je blijft. Barbara – je kent haar wel, van die kleinzoon die dingen in brand steekt. Nou, Barbara heeft een speciale bivakmuts die je gezicht koelt en

ze zweert dat ze er tien jaar jonger uitziet – typisch Barbara! Nou ja, tot zaterdag-’

Derde bericht, verzonden om 11.06 uur: ‘Zaterdag! Nee, niet jij, Alexa... Alexa? ALEXA! Hou op!’

Ruth schrok wakker. De gordijnen waren nog dicht, maar er schemerde licht doorheen. Dat betekende dat het ergens tussen vier uur ’s ochtends en tien uur ’s avonds kon zijn. In de zeven weken sinds de bevalling was ze vertrouwd geraakt met de tijden van zonsopgang en zonsondergang. Er huilde een baby. Maar welke? Het maakte niet uit, dacht ze. Ruth strompelde met een lekkende borst door haar slaapkamer, en pakte de luidst huilende baby op, in de hoop dat ze die deze keer wel kon aanleggen. De andere baby leek rustig. Maar ze wilde hen liever meteen allebei voeden en niet over twintig minuten weer wakker hoeven worden. Kon ik maar een uurtje slapen, dacht Ruth. Gewoon een uurtje. Na een uurtje zou ze vast wel weer oké zijn... Ze legde de baby’s aan weerszijden van haar op het voedingskussen totdat ze van alle kanten vastgeklemd zat als een melkkoe. Toen ze eenmaal aangelegd waren, had ze in ieder geval een hand vrij, dus pakte ze haar telefoon. Ze bekeek een paar gifjes in verschillende appgroepen en las toen een bericht van Laura:

Kleine opfrisser: je doet het fantastisch! Ik ben zo trots op je. Ik hoop dat het bezoek van je zus goed is gegaan en ik ben zo blij voor je dat ze nu dichterbij woont. Lx

Ruth kreeg een brok in haar keel. Dat overkwam haar tegenwoordig wel vaker. *Diagnosis Murder* had haar gisteren ook aan het huilen gemaakt. Als je Dick Van Dyke leuk ging vinden, wist je dat je in de problemen zat. Ruth controleerde of het tijdstip in ieder geval enigszins acceptabel was en drukte op het kleine cirkeltje met het gezicht van haar vriendin erin. Een foto van Laura toen ze eenentwintig was, ergens buiten Milaan, toen ze aan het interrailen waren. Voordat ze allebei een digitale camera of telefoon hadden. Hun tijdperk van absolute vrijheid, later digitaal vastgelegd en bewaard op een iPhone. Ruth was dol op deze foto en de glimlach van haar vriendin. Hoewel ze zich afvroeg of ze Laura recent nog wel zo had zien lachen.

De telefoon ging een paar keer over en toen klonk Laura’s voicemail, dus stuurde ze in plaats daarvan een berichtje.

Nee, jij bent hier de huilebalk! Ik hoop dat het goed met je gaat. Doe je aan praktische screening of heb je het gewoon erg druk op je werk? Lifiwach-

ter? Worteleter? Huishoudelijke zaken? Zeg iedereen namens mij dat ze uit je buurt moeten blijven en ik hoop dat je een betere dag hebt dan ooit. Rx

‘Dit is de voicemail van Laura Clark. Ik ben helaas even niet beschikbaar, laat een bericht achter na de pieptoon.’

Piep...

‘Laura? Hallo, met dokter Lowe. Zou je me terug kunnen bellen? Dank je wel.’

3

- Derek30: *Hallo? Derek hier. Kunnen jullie me horen?*
- Elaine31: *We kunnen je niet 'horen' – het is een appgroep ;)*
- Derek30: *Heeft iemand @Laura28 vandaag gezien?*
- Stephen29: *Ik zag haar vanochtend vroeg. Ze was de hond aan het uitlaten. Daarna niet meer gespot.*
- Derek30: *Als je haar ziet, zeg dan dat ik Shreddies nodig heb.*
- Elaine31: *Alles oké @Derek30?*
- Derek30: *Ze komt normaal gesproken even langs met boodschappen als ik die nodig heb.*
- Stephen29: *Geluksvogel! Conciërgeservice ;)*
- Elaine31: *Ik heb net even gekeken – Laura lijkt niet meer in de groep te zitten?!*
- Stephen29: *Weet je het zeker? Ze zou er toch niet zomaar uit gaan...?*
- Derek30: *En mijn Shreddies dan?*
- Elaine31: *Ik kan wel wat ontbijtgranen voor je halen bij Tesco @Derek30?*
- Derek30: *Echte? Geen huismerk?*
- Elaine31: *Ze zijn van zeer hoge kwaliteit. Je gaat het verschil niet merken.*
- Derek30: *Zeker wel! Ik eet geen karton. Niet na de vorige keer.*
- Elaine31: *Oké.*
- Derek30:
- Stephen29: *Raar van Laura, trouwens. Misschien wip ik even langs...*

Mark rukte de deur open en stond oog in oog met een gedrongen kerel op Crocs en met piepkleine tandjes.

‘Hé, man!’

Mark keek hem emotioneel aan.

‘Stephen? Van nummer 29? Ik laat soms de hond van Laura uit.’

Mark herinnerde zich vaag dat hij die kleine tandjes eerder had gezien en knikte.

‘Alles goed, man?’

Hondenuitlater Stephen was beslist geen vriend van hem. Mark was een professioneel golfer die ooit genomineerd was voor Sportpersoonlijkheid van het Jaar (op regionaal niveau). Een man die was grootgebracht met biefstuk en zelfvertrouwen. Hondenuitlater Stephen kwam vast uit de arbeidersklasse. Mark was een prominent lid van zo’n golfclub waar je alleen lid van kon worden als er iemand overleed (en dat was gebeurd, vandaar dat Mark er nu bij hoorde). Binnenkort zou hij zelfs deel uitmaken van het bestuur. Stephen was lid van The Kennel Club, dat maakten de badges op zijn outdoorvest duidelijk. Mark droeg bijna elke dag een Rolex. Stephen droeg afritsbreken met zakken voor hondensnoepjes. Mark reed in een Mercedes. Stephen maakte zijn burens gek door elke zondag om acht uur ’s ochtends zijn bladblazer te laten brullen. Stephen was niet bepaald zijn vriend.

‘Is, eh, Laura hier?’ Stephen rekte zijn hals om langs Mark de gang in te kijken.

‘Nu even niet,’ zei Mark. ‘Nee.’

‘O? Werkt ze over?’ probeerde Stephen het opnieuw.

Mark humde vaag.

‘Sommige burens vroegen zich dat af. Ze doet normaal wat boodschappen voor Derek.’

‘Derek?’

‘Van nummer 30?’

Mark kende de helft van de burens niet. Dat soort gedoe liet hij aan Laura over. Dit was niet het soort straat waar hij ooit in had willen wonen. Mark was niet in de wieg gelegd voor een straat vol rijtjeshuizen.

‘Nou, kan deze, eh...’

‘Derek?’ bood Stephen behulpzaam aan.

‘Ja: kan deze Derek voorlopig zijn eigen boodschappen doen?’

‘Wij zorgen wel voor hem. Wees gerust.’

‘Goed,’ zei Mark. ‘Als er verder niets meer is...’

‘Nee, nee,’ antwoordde Stephen.

‘Dan wens ik je nog een fijne avond.’ Mark forceerde een glimlach en sloot snel de deur.

Sian had vreselijke trek. Ze had sinds haar dienst in het café niets meer gegeten en nu was de koelkast leeg. Met leeg bedoelde Sian dat er alleen nog een pot Branston Pickle van haar vader in stond. Bah. En een half pak koemelk. Wie dronk er tegenwoordig nog zuivel? Een spuitbus slagroom. Die was van haar. Uien. Bah... de beige topper van de groentewereld. Sian had gelezen dat uien eigenlijk niet eens als groenten zouden moeten tellen – iets met een complot van de grote groenteboeren. Te veel glucose of zoiets. Je werd er dik van. Dus, wat was het nut er dan van? Sian spoot de slagroom rechtstreeks in haar mond terwijl ze haar opties overwoog. ‘Pap?’ riep Sian. ‘Heb jij mama gezien?’ Ze wist niet zeker of er iemand thuis was, maar het was het proberen waard. Ze wachtte. Helemaal stil. Er kwam geen reactie. Dus stuurde ze een berichtje.

Mam gezien?

Er kwamen drie puntjes in haar scherm te staan. Jeetje, wat was hij traag. Ze zag voor zich hoe hij met zijn wijsvinger op zijn telefoon tikte of zijn dictafoon gebruikte. De gedachte alleen al maakte haar misselijk. Haar vader had er ook een gewoonte van gemaakt om zijn niet geringe kaak op zijn borst te laten rusten als hij naar zijn telefoon keek, waardoor hij meerdere onderkinnen kreeg had.

Eindelijk verscheen er een bericht: *Nee*.

Leuk gesprek, pap, bedankt...

Maar er volgde een vraag: *Jij wel?*

Sian wilde net antwoorden toen ze het geluid van pantoffels op de met tapijt bedekte trap hoorde, en al snel verscheen het silhouet van haar breedgeschouderde vader in de deuropening.

Als kind had Sian haar vader altijd als een reus gezien. En als het aankwam op vader versus deur, nam hij nog steeds het grootste deel van de ruimte in beslag. Maar werd hij... kleiner? Zijn haargrens trok zich zeker terug. Hij had meer voorhoofd dan vroeger. Sian had opgemerkt